

Ladders

(voor Jacob, Armando en Dumas)

CARINA VAN DER WALT

I

Je slaapt opgekruld zoals een foetus met je hoofd op een steen.

Je bent niet de eerste die zo slaapt...

Een ladder reikt tot aan de nachtelijke wolken. Je verbaast je over de prachtige engelen die lichtvoetig op en neer zweven. Hun reuze vleugels zwiepen rakelings over je haar. Al sneller en sneller gaat het op het onderste draaipunt. Het wordt een zuigende windkracht. Het is eventueel verwonderlijk en beangstigend. In je slaap deins je terug. Een engel nodigt je uit:

'Kom maar!'

Je voelt hoe je kippevel krijgt - van onder je haar tot om je enkels.

'Nee! Ik kan niet...'

'Doe het nu maar,' spoort een andere engel aan met een knipoog en een glimlach.

'Ik durf niet! Ik ben schuldig.'

De laatste engel verdwijnt aan de bovenste sport van de ladder. Zijn vleugelslag betovert zoals een laatste, onbenutte kans.

Je wordt wakker van een regenbui. Je hoofd doet pijn en je nek is stijf.

II

Een ladder hangt aan de wand. De ladder is verankerd in het niets en reikt uit tot in het oneindige. Het is een mooie ladder; een gele ladder; een handgemaakte ladder. De sporten zitten niet evenredig. De verf druipt er nog van af.

Je bent betoverd. Het is een ladder van Armando.

Je neemt je schilderspalet en je kwast op en begint te klimmen. Als je aan je droom gedacht had, had je het misschien niet gedaan. Het gaat moeizaam. Je schildert:

babies - ze zien er een beetje verwrongen uit;

gezichten - ze kijken allemaal gepijnigd, beschuldigend terug;

lichamen - hun onvolmaaktheden worden grotesk door je kwast blootgelegd.

Niets werd zoals je dat bedoelde, maar je publiek vind het geweldig. Ze blijven gefascineerd staren.

III

Je staat in een witte jurk. Je hebt geen vleugels meer. Ze zijn los gekomen, afgevallen. Je bent een gevallen engel.

Je houdt een ladder voor je vast. De sporten zitten dicht bij elkaar. De ladder is zo klein, je kunt hem helemaal van onder tot boven zien. Je bent hem zelf ook uitgeklimmen, maar het bracht je niet terug in de hemel.

Je ogen zijn groot. Zo groot en gepijnigd, schuldig en beschuldigend tegelijk, zoals alle gezichten gezamenlijk die je ooit schilderde. Je wilt je kijkers toeschreeuwen, waarschuwen:

'Laat de werken van je handen voorzichtig los. Ze gaan hun eigen leven leiden. Ze zijn gevaarlijk. Als ze je niet prijzen in de stadspoorten, zullen ze je prijzen in de poorten van de hel.'

Je toeschouwers en je navolgers begrijpen je niet. Ze blijven geschokt staren. Ze draaien weg met een vaag gevoel van onrust.

'Moet je kijken...'